

Αξιοποιώντας διδακτικά τα παραμύθια:

Το Ασχημόπαπο

του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Δεδομένα προς διδακτική αξιοποίηση

Εύα Βοσκάκη – Ελευθερία Καματερού – Κατερίνα Μαραγκουδάκη

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
UNIVERSITY OF CRETE

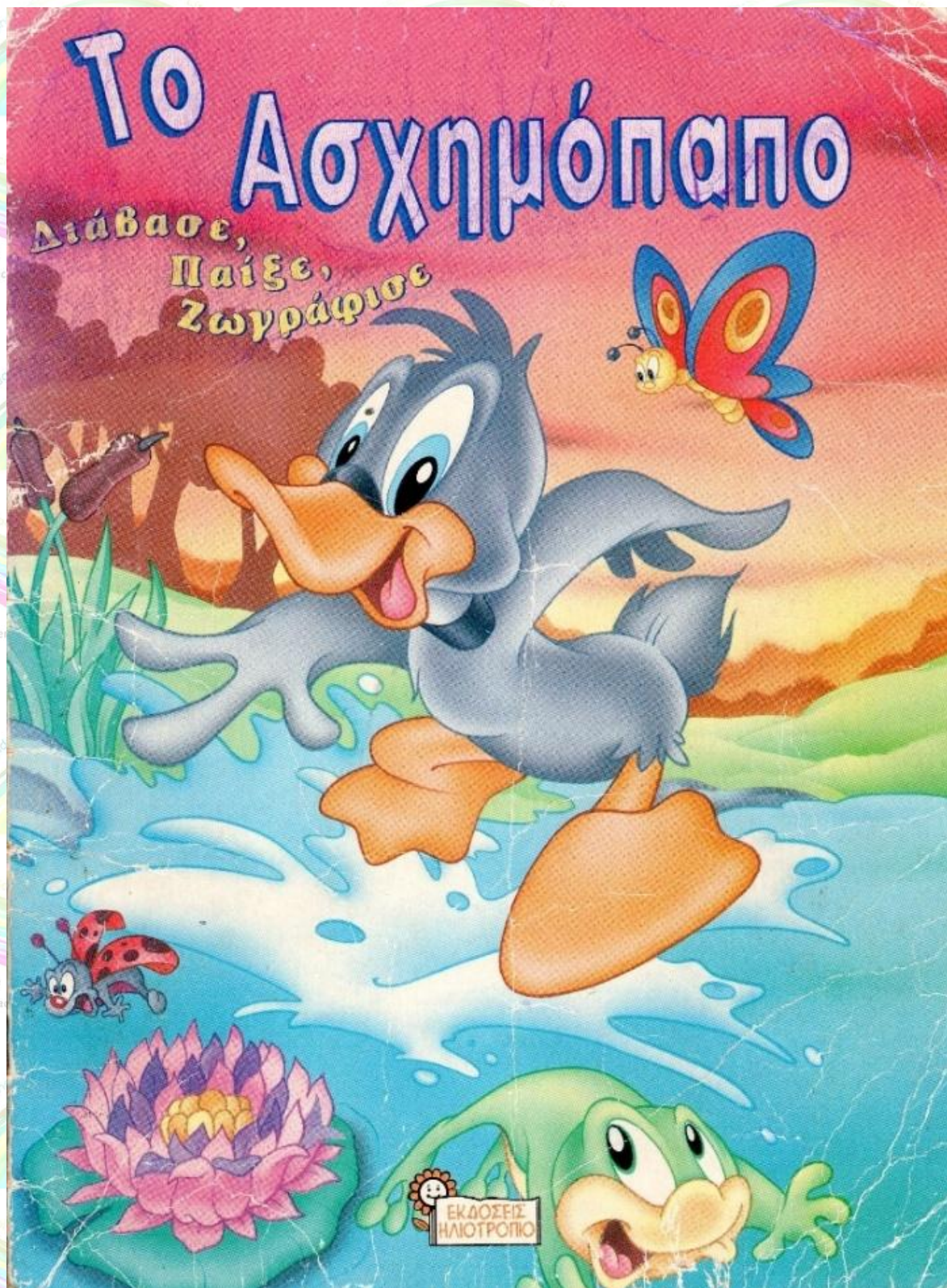

Universidad de Oviedo
Universidá d'Uviéu
University of Oviedo

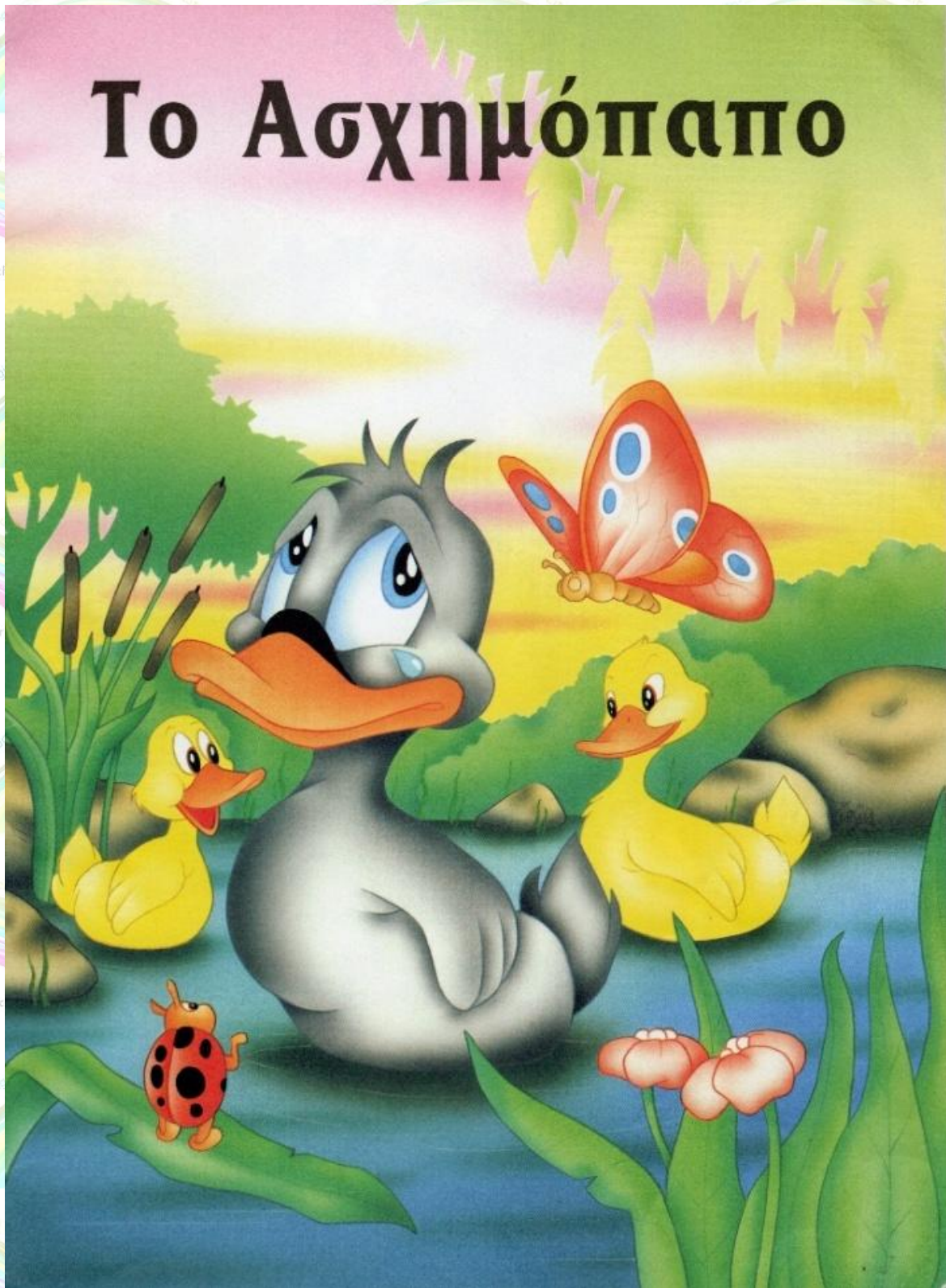

Gitecn@
tecnología y aprendizaje

Παραπομπή: Βοσκάκη, Ε., Καματερού, Ε. & Μαραγκουδάκη, Κ. (2026). *Αξιοποιώντας διδακτικά τα παραμύθια: Το Ασχημόπαπο του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν* [Διδακτικό υλικό]. Joint Education Lab Project, INGENIUM European University.

Το Ασχημόπαπο

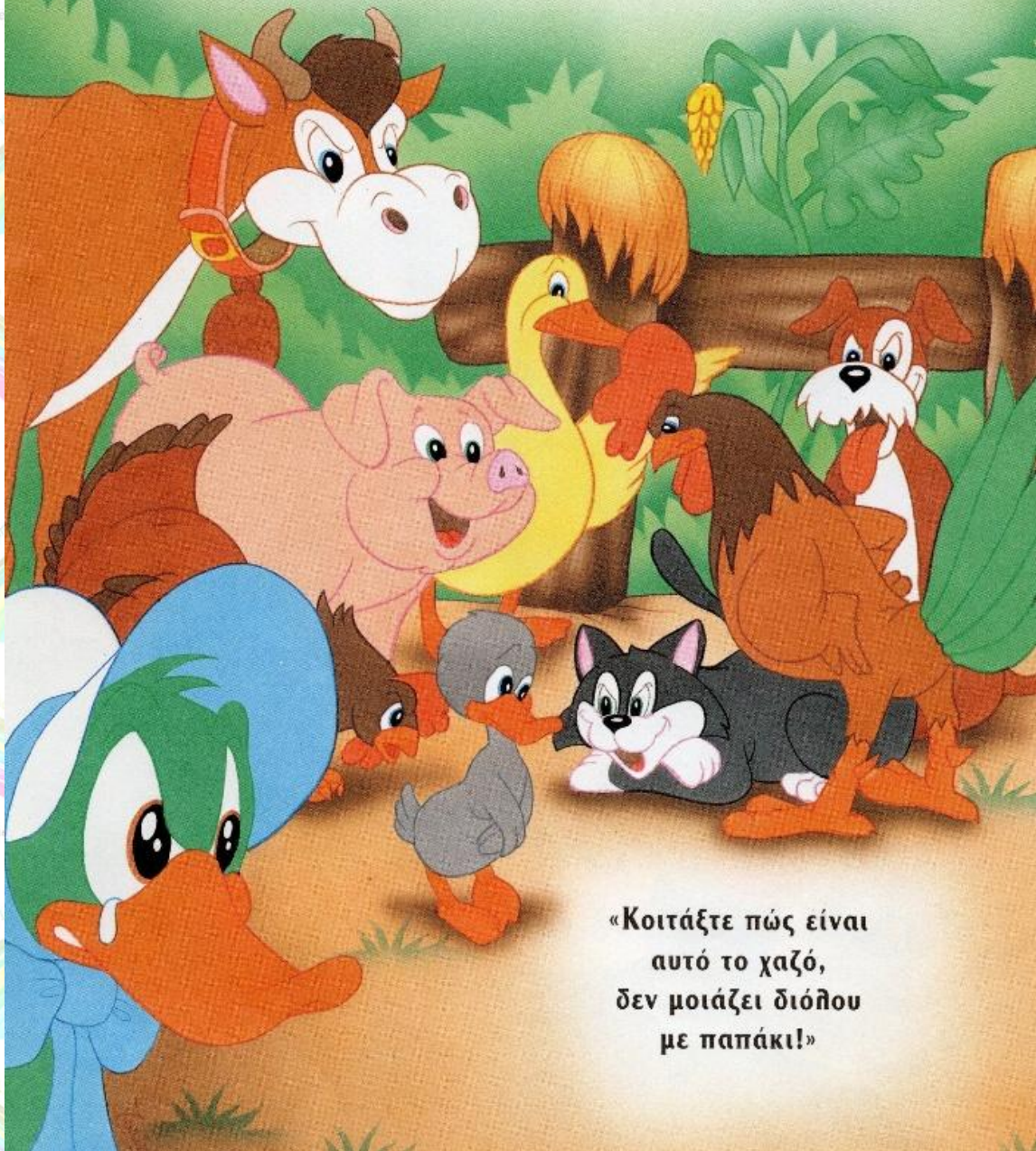
Η μαμά πάπια πήγαινε σχεδόν κάθε μέρα με τα παπάκια της, να κοθυμπήσουν στη λίμνη.

Τα μικρά της είχαν συμπαθητικά προσωπάκια, πούπουλα σε ανοιχτό κίτρινο χρώμα και ήταν πανέμορφα όλα, εκτός από ένα.

Αυτό το ασχημόπαπο –έτσι το έλεγαν– είχε μια μουσούδα πλατιά και ίσια, σαν πιατέλα, ήταν χοντρό και τα πούπουλά του γκρίζα, σαν του ποντικού!

Στη φάρμα, όλοι το κορόιδευαν.
Η μαμά πάπια στενοχωριόταν πολύ, και έκλαιγε συχνά.

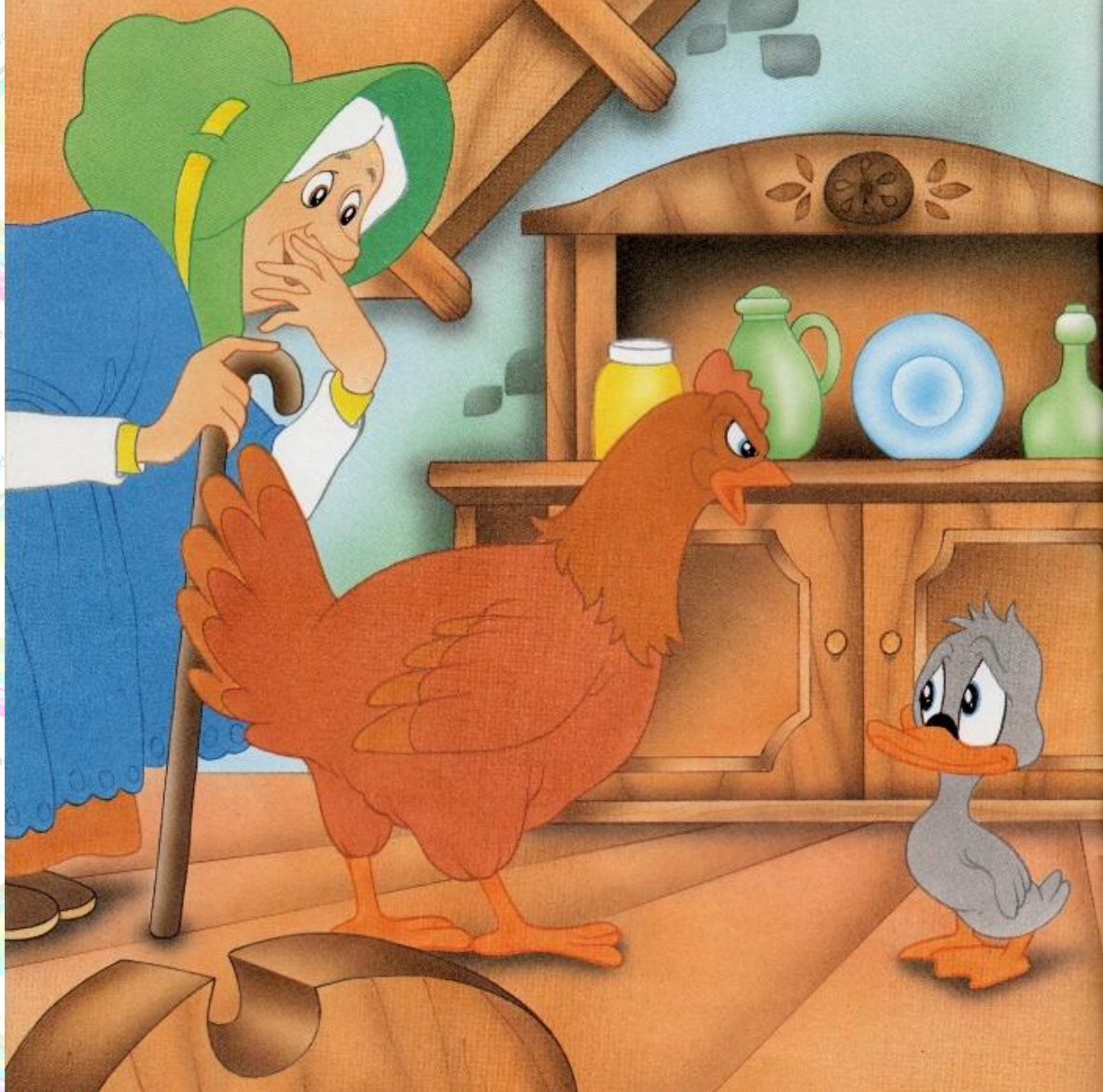

«Κοιτάξτε πώς είναι
αυτό το χαζό,
δεν μοιάζει διόλου
με παπάκι!»

Αλλά ακόμη περισσότερο κι από τη μαμά πάπια, στενοχωριόταν το παπάκι. Θα ήθελε πολύ να ήταν όπως τ' αδέρφια του, αλλά αυτό το καημένο, όσο μεγάλωνε τόσο πιο άσχημο γινόταν! Μια μέρα, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να ζήσει άλλο στη φάρμα, γιατί ακόμα κι η μαμά του δεν μπορούσε να το προστατέψει απ' την κακία των άλλων ζώων. Τελικά, δεν το ήθελε κανένας! Κι έτσι, λυπημένο, έσκυψε το κεφάλι κι αποφάσισε να φύγει.

Περπάτησε πολύ, μέχρι που,
κουρασμένο και πεινασμένο,
έφτασε στο σπίτι μιας
γιαγιάς, που το θυπήθηκε
και του έδωσε να φάει.

Όμως, στο σπίτι της καλής γιαγιάς ζούσαν μαζί μια κότα κι ένας γάτος, πολύ ιδιότροπος.
«Ξέρεις να κάνεις αβγά; Όχι;! Ε, λοιπόν, τι γυρεύεις εδώ;» του έλεγε η κότα. «Ξέρεις να γραπώνεις, έχεις νύχια;» του έλεγε ο γάτος.
«Όχι; Ε, λοιπόν, φύγε!»

Το πίκραναν και το τρομοκράτησαν τόσο πολύ, ώστε το παπάκι, ντροπιασμένο, έφυγε από το σπίτι της καλής γιαγιάς.

Κυλήσαν οι μέρες,
πέρασαν οι μήνες.
Μετά τον χειμώνα,
ήρθε η άνοιξη.
Το ασχημόπαπο είχε
περάσει όλο αυτό τον
καιρό μόνο του, με την
καρδιά του λυπημένη.
Μια μέρα, έφτασε σε μια
λιμνούλα, όπου είδε
πανέμορφους κύκνους
να κοθυμπάνε με χάρη.

«Τι υπέροχα πουλιά!» σκέφτηκε το παπάκι. Και σιγά σιγά, πλησίασε αυτά τα όμορφα πλάσματα. Δειλό και φοβισμένο, όπως κάθε φορά, μπήκε στη λίμνη... Κι εκεί, ξαφνικά, μέσα στο νερό καθρεφτίστηκε το πρόσωπό του. Κατάπληκτο, το παπάκι διαπίστωσε ότι δεν ήταν πια το ασχημόπαπο, αλλά ένας πανέμορφος, άσπρος κύκνος.

